

Τουλάχιστο τα τέσσερα τελευταία χρόνια ζω τα δημοτικά θέματα σχεδόν καθημερινά και έχω πλέον μια σαφή εικόνα για όσα συμβαίνουν στο Δήμο μας, ώστε να μπορώ σήμερα να καταθέσω και τη δική μου άποψη ενόψει εκλογών.

Αλλά ας δούμε πρώτα, ποια είναι τα δεδομένα μας.

Ζούμε σε μία πόλη σχεδόν εκατόν τριάντα χιλιάδων κατοίκων όπου ψηφίζουν περίπου τριάντα χιλιάδες.

Από μια πρώτη εικόνα το ένα πέμπτο (1/5) των κατοίκων διαμορφώνει τη δημοτική πραγματικότητα εκλέγοντας το δήμαρχο.

Είναι όμως έτσι;

Η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Αρκούν σχεδόν δώδεκα χιλιάδες κάτοικοι για να εκλεγεί ο δήμαρχος. Δηλαδή το δέκα τοις εκατό (10%) περίπου των κατοίκων εκλέγει το δήμαρχο.

Για μένα, αυτό, όχι μόνο δεν εκφράζει τους δημότες του Βύρωνα, αλλά είναι στην ουσία παραποίηση της έκφρασης τους, ουσιαστική διαστρέβλωση του νοήματος της Δημοκρατίας και προκαλεί απογοήτευση σε κάθε υγιώς σκεπτόμενο άνθρωπο.

Άσχετα όμως με το τι πιστεύω εγώ, τα παραπάνω είναι η πραγματικότητα κι ο καθένας μπορεί να τα δει διαβάζοντας τα αποτελέσματα των προηγούμενων εκλογών.

Πέρα όμως από τους αριθμούς και την υποτιθέμενη έκφραση της λαϊκής βούλησης, κάθε τέσσερα χρόνια στις εκλογές, υπάρχει μια πραγματικότητα που κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί.

Στο Βύρωνα, ασχολούνται ενεργά με τα όσα συμβαίνουν στο Δήμο λιγότερα από πεντακόσια άτομα και έχουν μια σχετική εικόνα (μέσα από τον τοπικό τύπο κυρίως, αλλά και από το διαδίκτυο) το πολύ πέντε χιλιάδες άτομα (ο αριθμός αυτός είναι αισιόδοξος) Παραθέτω μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα για να κατανοήσει κανείς τη συμμετοχή των δημοτών στα κοινά .

Διαδήλωση – εκδήλωση στην πλατεία Αγίου Λαζάρου, για την αύξηση των δημοτικών τελών, στην οποία μάλιστα καλούσε σύσσωμη η αντιπολίτευση.

Δεν ξεπέρασε τα εκατό άτομα (να υποψιαστώ ότι οι χιλιάδες συνδημότες μας συμφωνούσαν με αυτή την αύξηση και γι' αυτό δεν συμμετείχαν;)

Διαμαρτυρία για το υπέργειο παρκινγκ απέναντι από το πνευματικό κέντρο (παλιό δημαρχείο),

Λιγότερα από πενήντα άτομα συμμετείχαν στο ξεκίνημα, τα οποία βέβαια στην πορεία εξαφανίστηκαν.

Υμηττός, επέκταση της Αττικής οδού.

Ελάχιστη συμμετοχή έως ανύπαρκτη, για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα, που αφορά την ποιότητα της ζωής μας.

Δημοτική Επιχείρηση.

Πάνω από διακόσιοι εργαζόμενοι κινδύνευαν να χάσουν τη δουλειά τους, με το αναγκαστικό, από το νόμο Παυλόπουλου, κλείσιμο της επιχείρησης. Η Δημ. Πρωτοβουλία Στάση Βύρωνα κάλεσε δημότες κι εργαζόμενους να συζητήσουν και να προτείνουν δράσεις, για αυτό το σημαντικό ζήτημα που αφορούσε περισσότερες από διακόσιες οικογένειες στο Βύρωνα.

Παρουσιάστηκαν κάποια μέλη της πρωτοβουλίας και καμιά δεκαριά εργαζόμενοι (καλύτερα να μην υποθέσω, πώς προσπάθησαν να σώσουν τις δουλειές τους οι περισσότεροι από τους ενδιαφερόμενους που απουσίαζαν).

Η πικρή αλήθεια είναι ότι λιγότερα από τριακόσια άτομα, σχεδόν το 1% από αυτούς που ψηφίζουν και 0,23% από αυτούς που ζουν στο Βύρωνα, ασχολούνται με τα δημοτικά θέματα ουσιαστικά. Αυτός ο υποτιθέμενος θεσμός της λαϊκής συμμετοχής τελικά αφορά μόνο μερικούς τρελούς και τους επαγγελματίες πολιτικούς.

Ας δούμε λίγο τι γίνεται σήμερα με τις Δημοτικές Παρατάξεις που ζητούν την ψήφο σας. Πέντε δημοτικές παρατάξεις διεκδικούν το Δήμο και με τα σημερινά δεδομένα, κάθε μια από αυτές έχει ένα ψηφοδέλτιο με πενήντα έως εξήντα δύο άτομα.

Δηλαδή είναι περισσότεροι οι υποψήφιοι από αυτούς που ασχολούνται με τα τεκταινόμενα στο Δήμο.. Κι αναρωτιέται κανείς είναι δυνατό αυτό; Να είναι περισσότεροι οι υποψήφιοι από αυτούς που ασχολούνται με τα όσα συμβαίνουν στο Δήμο; Να μην ασχολούνται δηλαδή οι υποψήφιοι με τα Δημοτικά θέματα;

Κι όμως ΝΑΙ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ.

Αυτή είναι η πραγματικότητα. Οι περισσότεροι υποψήφιοι βρίσκονται στα ψηφοδέλτια των παρατάξεων είτε από υποχρέωση σε κάποιο φίλο είτε απλά για να γεμίσουν αυτό το χαρτί με το όνομά τους. Βρίσκονται στα ψηφοδέλτια όχι γιατί πιστεύουν σε προγράμματα αλλά γιατί προσδοκούν εξυπηρετήσεις ή ανταποδίδουν χάρες και εξοφλούν υποχρεώσεις.

Οι περισσότεροι υποψήφιοι δε γνωρίζουν καν τι συμβαίνει στο Δήμο, δε γνωρίζουν πως και γιατί γίνεται το κάθε τι στην Πόλη, για να συμβάλουν με τις προτάσεις ή με τη δράση τους και απόδειξη είναι η μετέπειτα συμπεριφορά τους στο Δημοτικό Συμβούλιο, αν τελικά εκλεγούν. Αρκεί να παρακολουθήσετε μερικά Δημοτικά Συμβούλια για να πεισθείτε για την αλήθεια αυτών που γράφω (μεταξύ μας, αξίζει τον κόπο να ξοδέψετε λίγο χρόνο στα Δημ. Συμβούλια, θα σας βοηθήσει στις επόμενες εκλογές να ξέρετε τουλάχιστο, ποιους δεν πρέπει να ψηφίσετε). Μερικοί απ' αυτούς δεν αγωνίζονται καν για να γίνουν Δημ. Σύμβουλοι, κι ακόμη χειρότερα κάποιοι που αγνοούν τα ονόματα των αντιπάλων δηλώνουν πως τους ξέρουν απ' έξω κι ανακατωτά τι «κουμάσια» είναι.

Αν όμως τα παραπάνω ακούγονται εντυπωσιακά, ακόμη πιο εντυπωσιακή είναι η δική μας στάση. Η στάση των ψηφοφόρων. Τους βλέπουμε να «ενδιαφέρονται» για τα προβλήματά μας, ένα μήνα πριν τις εκλογές κι αντί μόλις μας πλησιάσουν, να μάθουμε το όνομά τους για να τους μαυρίσουμε, εμείς συζητάμε μαζί τους, μικροί και φοβισμένοι με μοναδικό στοιχείο την ελπίδα – όμως αγνοούμε πως η ελπίδα βρισκόταν στο κουτί της Πανδώρας που περιείχε τα κακά.

Είναι πια καιρός να το καταλάβουμε πως εμείς τους αναθέτουμε το μέλλον μας. Πως εμείς ορίζουμε ποιοι θα μας διοικήσουν. Είναι πια καιρός να αναλάβουμε την ευθύνη της ψήφου μας.

Αναρωτιέμαι πόσοι από μας αφήνουμε τη διακόσμηση του σπιτιού μας, στο διαχειριστή της πολυκατοικίας που ζούμε, χωρίς να συμμετέχουμε στις αποφάσεις που θα παρθούν.

Αλλά ίσως αυτό να μπορεί κάποιος να το κατανοήσει.

Πόσοι από μας αφήνουμε την άρρωστη Μάνα μας στα χέρια του διαχειριστή.

Πόσοι από μας αφήνουμε τα οικονομικά της οικογένειάς μας στα χέρια του.

Πόσοι από μας αφήνουμε τις σπουδές του παιδιού μας, την κοινωνική ζωή μας, τη διατροφή μας, την υγιεινή μας και την καθημερινότητά μας στο διαχειριστή της πολυκατοικίας μας,

Και όμως αυτό κάνουμε.

Αφήνουμε τη ζωή μας σε δημάρχους διαχειριστές και κάθε τέσσερα χρόνια είτε τους αλλάζουμε είτε τους ξαναδίνουμε τη διαχείριση.

Κι αυτό ακριβώς πρέπει να αλλάξει.

Και αν δε θέλουμε να αλλάξουμε τη ζωή μας, αν δεν γουστάρουμε κοινωνικές ανατροπές, αν δεν ζητάμε κοινωνίες συμμετοχής και κοινωνίες για τους πολίτες τουλάχιστον οφείλουμε να διαχειριστούμε την ζωή μας, να συμμετέχουμε σε αυτή τη διαχείριση, να συμμετέχουμε και να ορίζουμε το που πηγαίνουν οι ζωές μας.

Αυτές οι αναθέσεις στους ειδικούς έφεραν το διεθνές Νομισματικό Ταμείο, αυτές οι αναθέσεις μας έκαναν θεατές της δικής μας ζωής.

Όσο έντιμος και αν είναι ο διαχειριστής, όσο καλές προθέσεις και αν έχει η ίδια η αδιαφορία μας τον οδηγεί στην απαξίωσή μας.

Διαβάστε τα προγράμματα των παρατάξεων είναι η ίδια μεταξύ τους δείτε τα έργα τους και θα δείτε ότι απέχουν πολύ από προγράμματα, αλλά ακόμη και αυτά που γίνονται, γίνονται ερήμην μας. Γίνονται με τρόπο που αυτοί θέλουν και όχι εμείς.

Πιστεύω πως δεν έχουν νόημα τα προγράμματα καμιάς παράταξης, αν δεν έχετε σκοπό να συμμετέχετε και να ορίσετε κι εσείς τις αποφάσεις που θα παρθούν.

Αν ήμουν υποψήφιος δήμαρχος θα σας έλεγα το εξής:

Σας παρακαλώ μη με ψηφίσετε εάν δεν έχετε σκοπό να συμμετέχετε.

Δε θέλω να με αναγκάσετε να σας εξαπατήσω.

Δε θέλω να με κάνετε σήμερα δήμαρχο κι αύριο θύμα της αδιαφορίας σας.

Δε θέλω να μου αναθέσετε τις ζωές σας.

Θέλω να σχεδιάσουμε μαζί την κοινή ζωή μας

Θέλω τη συμμετοχή σας